

новий строк із орендарем, а також третіми особами у випадку необхідності використання майна для власних виробничих потреб, з обов'язковим письмовим повідомленням про це орендаря до закінчення строку дії договору.

Теоретико-правові аспекти охорони та захисту прав на торговельні марки

Сваривець О.М., студент ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Можаровська Н.О.*

Сьогодні в Україні система правової охорони об'єктів інтелектуальної власності, зокрема і торговельних марок, перебуває у стадії завершення формування. Нагальна необхідність ефективної правової охорони та захисту торговельних марок як об'єкта права інтелектуальної власності для України зумовлюється обраною нею стратегією побудови цивілізованих ринкових відносин, забезпечення соціальної орієнтації економіки та інноваційного соціально-економічного розвитку, що має спиратися насамперед на активізацію власного інтелектуального потенціалу.

Правовідносини у сфері забезпечення охорони та захисту об'єктів інтелектуальної власності регулюються окремими положеннями Конституції України, Цивільного кодексу України (передусім нормами його книги четвертої «Право інтелектуальної власності»), Кримінального, Митного кодексів України, Кодексу України про адміністративні правопорушення та ряду процесуальних кодексів, нормами 10 спеціальних законів у сфері інтелектуальної власності, близько 100 підзаконних актів. Україна є учасницею 18 багатосторонніх міжнародних договорів у цій сфері, які також є частиною національного законодавства.

Слід зазначити, що сучасний стан розвитку загально - та спеціально-наукової теорії пізнання складних соціально-правових явищ характеризується високою динамікою і дає можливість стверджувати, що одним із можливих завдань пізнання є визначення понятійно-категоріального апарату - наукової проблеми, що не втратила своєї актуальності і в сучасних умовах. Підставами для такого висновку є невизначеність термінології, котра застосовується науковцями та практиками у наукових та навчальних виданнях, що призводить до неоднозначності розуміння суттєвих і змістовних характеристик явищ сучасної практики. Актуальність даного питання підтверджується роботами авторських колективів, що працювали над словниками, матеріалами науково-практичних конференцій, навчальних видань, дисертаціями з визначення «захисту інтелектуальної власності» і статтями стосовно термінологічної визначеності правових категорій охорони та захисту інтелектуальної власності [1; с.43].

Зважаючи на вищезазначене досить важливим є розмежування понять «правова охорона торговельних марок» та «правовий захист торговельних марок». Адже дуже часто поняття захисту й охорони прав безпідставно отожденоють або протиставляють, однак обидві позиції, на нашу думку, є хибними.

Варто зазначити, що з розвитком суспільних відносин у сфері інтелектуальної власності правова охорона та захист для окремих складових елементів об'єктів промислової власності буде уточнюватися шляхом конкретизації і відповідного його закріплення у новому законодавстві.

Виникає необхідність з'ясування і відповідного розкриття змісту правової категорії «охорона права на торговельну марку», її співвідношення з категорією «захист права на торговельну марку».

Розв'язання цієї проблеми на рівні теоретичних узагальнень, висновків та пропозицій об'єктивно потребує з'ясування питання щодо визначення змісту категорії «правова охорона» та «захист» торговельних марок як об'єкта промислової власності. Саме таким чином можна з'ясувати в чому полягає різниця між цими категоріями та процесами, які вони відображають, визначити спільне, з'ясувати, що є первинним, а що похідним, що є умовою, а що є наслідком.

Динаміка функціонування механізму правової охорони торговельних марок пов'язана з наявністю обов'язкового волевиявлення особи, яке спрямоване на реалізацію її прав на всіх стадіях державної патентної системи. Тільки подання заявки на видачу свідоцтва на знак для товарів і послуг породжує відповідні правовідносини між заявником і державою щодо визнання торговельної марки об'єктом промислової власності. Саме цей факт засвідчується видачею охоронного документа і навпаки - факт не визнання торговельної марки об'єктом промислової власності проявляється у відмові у видачі охоронного документу. Ця діяльність реалізується у формі адміністративно-правових правовідносин, де суб'єкт (заінтересована особа) вступає у відносини з відповідними державними органами.

Правовий захист торговельних марок забезпечений правовим механізмом, що передбачає здійснення процесуально закріплених процедур визнання та поновлення порушених прав. З динаміки функціонування механізму захисту торговельних марок випливають правові особливості реалізації суб'єктивних прав на захист. При цьому характерна наявність двох взаємозалежних стадій. Перша стадія - стадія отримання правової охорони - при встановленні факту відповідності заявленого результату встановленим вимогам, яким повинна відповідати торговельна марка, визначення меж правової охорони. На цій стадії об'єктом захисту є право на реєстрацію торговельної марки. Після видачі охоронного документа настає друга стадія захисту. Особливість цієї стадії захисту є права, що охороняються свідоцтвом на знак для товарів і послуг. Так, законодавство про торговельні марки передбачає, що захист може здійснюватися шляхом доказу факту реєстрації. Захист від недобросовісної конкуренції полягає в припиненні правопорушень, які завдають шкоду охоронюваним відносинам добросовісної конкуренції, посягає на охоронюваний порядок використання торговельної марки іншими особами, в тому числі і без дозволу зареєстрованого володільця.

Перша стадія, при якій визнаються права заявників торговельних марок та відбувається державне визнання, реєстрація виступає як передумова для встановлення певних юридичних фактів.

Список використаних джерел:

1. Гордієнко С. Г. Пізнання сфери захисту інтелектуальної власності в Україні: методологічні проблеми : монографія / Гордієнко С. Г. - К. : Видавничий дім «Скіф», КНТ, 2008. - С.43.

Захист інтересів учасників електронних торгів

Скрипник А.О., старший лаборант кафедри галузевих юридичних наук
Кременчуцького національного університету імені Михайла Остроградського
Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор *Закалюк О.О.*

16 квітня 2014 року наказом Міністерства юстиції в Україні № 656/5 було затверджено Тимчасовий порядок реалізації арештованого майна шляхом проведення електронних торгів (далі - Тимчасовий порядок) [1].

За час функціонування системи електронних торгів арештованим майном (далі - СЕТАМ) виявлено деякі аспекти, що порушують інтереси учасників